

LBRIS

We know
books

MARIAN NAZAT

DRAGUL MEU
HAŞTAGIST

Disoluția morală a acestui partid lasă loc pentru gura zeiței Șoșoacă, să se caște și mai tare, apocaliptic, să ne înghită pe toți. PNL ne-a lăsat singuri, descoperiți în vântul nebuniei. PNL nu mai există pentru noi, pentru țară. Ne-a abandonat. PNL mai există doar pentru PNL.

Mă simt trădat, înfrânt, dezamăgit, înșelat, rănit adânc în inimă. Scârbit și fără speranță, atât mai pot să strig înaintea dezastrului: „Du-te dracului, PNL! Să vină potopul!”

Ei și, ce dacă ar veni potopul? Parcă-l și văd pe *hermannstadtezul* sufragiat nătâng de două ori punându-și sacoul alb și papionul negru, tolănindu-se imperturbabil într-o *arcă* trimisă de la Berlin să-l aducă teafăr la casa părinților săi și aruncându-ne în silă, cu aroganța-i marcă înregistrată, cuvântul acela cu care ne-a îngropat în batjocură: „Ghinion!”

CUPRINS

În loc de autobiografie	7
Dragul meu <i>haștagist</i>	11
Alt început.....	14
Timpul care usucă	15
Rezist!	17
„Mama ei de nemernicie românească!”	21
O carte eșuată	24
Dor de mama	31
Apocalipsa vegetală	33
Ion Vianu în dialog cu Aleksandr Zinoviev	34
Berevoiești 1990, studiu de caz	41
Sfatul meu pentru un tânăr îndrăgostit	48
Avocații de mâine	50
Femeia fenomenală	52
La 58 de ani... ..	55
Denunțurile din... Buna Vestire	57
Impresiile unui american despre România interbelică	60
Justiția ideală, o iluzie	65
Fericire cu... măsură	68
Constantin Romulus Preda	70
Vremuri de altădată	72
Pe marginea României	73
Venezuela, <i>for ever</i>	76

Ziua în care Notre-Dame a ars	79
Declarația de la Sibiu	81
De ce aş vota?	85
Radiografie postelectorală	89
Cronica unei execuții publice	92
Vivat Papa... ..	98
Despre demnitatea profesională	100
Cinci pentru infern... ..	103
Jurnalul unui personaj controversat	104
Cartea și avatarurile ei	112
Sun Tzu și noi	115
„Adaptarea pentru tonți“	116
Goarna lui... Ștefan Mitroi	120
Interviu acordat lui Florian Saiu	124
Din sala de judecată	137
Miracolul semănatului	139
Lula și mascarada judiciară	141
Turcia, ca un vis	148
Creta, între legendă și realitate	151
Prostia ucide România!	155
Noi și americanii	158
Bocet la căpătâiul copilăriei	161
„Planul Kalergi“ și <i>baba mioritică</i>	162
A fost odată în București... ..	168
Garsoniera mea	170
Specula și capitalismul	174
Petroviada	177
Asaltul pedofililor	179
Strigăte de furie	182
Elegie electorală... ..	186
„Cazanier“ în <i>uzina judiciară</i>	190
Toamnele Cosașului Radu	194
<i>Mankurtizarea României</i>	198
Eu, blogger!?	203

„Democrație deturnată“	204
România, la bucată... ..	208
<i>Porturile mele</i>	210
Anul electoral 2019	212
Gând de Ziua României	216
Cu <i>Basmul fotbalului</i> ... la Iași	219
Și dacă Lula are dreptate?	221
Un interviu	227
Nostalgia, ca „dragoste care rămâne“... ..	233
Sfada intelectualilor	240
Craiova, orașul în care se și vine... ..	247
Praf de stele... ..	251
Un vis	254
„Unde-i lacăt cu rugină...“	257
România, „o mare scenă de teatru“	258
Un alt interviu	261
Moara fără noroc	268
Care „egalitate de arme“?	279
Fatalitatea progresului	282
Jurnal de cantonament	283
„Așa-s mamele...“	290
„Totul e-n ordine!“	294
România haosului programatic	299
Ion D. Sirbu și lecțiile sale de istorie	300
Solilocviul unui „țăran de la Dunăre“	307
<i>Internaționala</i> lui Ion Ianoși	309
„Ghimpele acela de iubire“... ..	314
Președintele, vaca, rusul și neamțul	319
Procuror la „Omoruri“	321
„Neamul nevoii“	325
Gânduri despre femeie	328
Părelnica eternitate	332
Eu, <i>veneticul</i>	335
La Bușteni	337

Primăvara de altădată	339
<i>Cevengur</i> , povestea comunismului utopic	340
Premonițiile lui Vintilă Horia	354
„Ridicat-am ochii mei la cer“	358
O poveste despre prietenie	362
Cutia de competență	367
Început de mai la Turnu Măgurele, altădată	372
<i>Țara copilăriei mele</i>	376
Dureri de cap	378
Octavian Cioltea, <i>in memoriam</i>	382
Popor de sclavi?	385
Acasă la Dinu Săraru, la Slătioara	389
Baronul Münchhausen de Cotroceni	391
La Răteș, pe prispă	393
Minciunile lui Paul Johnson despre România	394
Augustin Buzura, de-a pururi	398
Justiția <i>rațiunilor superioare de stat</i>	405
Fotbal și nu prea	409
Oblemenco, voievodul Olteniei	412
Amintirile unui fost procuror criminalist	414
Vacanță în Insulele Sporade	419
Alexandru Athanasiu, profesorul renașcentist	424
23 august, între poveste și istorie	428
Cu ochii pe americani!	435
Ce caută americanii și în Europa de Est?	441
Islazul văzut dinspre... Albania	449
Pe „Dealul Strigăturii“	452
„Minunata lume nouă“	455
Spovedanie, la vârsta trădărilor... ..	476
Omul care aduna nimic... ..	482
Belu Zilber, un vizionar	484
Beznă sub soare	489
Istoria pe înțelesul tuturor	499
Tablouri cu bunici	505

Amintiri în jurul unui om	508
Măștile Justiției	511
Țara graiului meu	516
Gânduri pentru România	521
Euroscepticism	525
Post-electorală	529
Sorcova, vesela... ..	536
Dragul meu <i>haștagist</i>	538
Post-scriptum	539

ÎN LOC DE AUTOBIOGRAFIE

În limba tătarilor, *Topraisar* se traduce prin „Fortul Conducătorului”¹. Satul acesta, așezat la 28 de kilometri de Constanța, înspre Negru Vodă și ocolind Techirghiolul (de aici erau nașii de botez), este vestit prin podgoria rodnică și prin unitatea militară în care, înainte de 1989, studenții își *ispășeau* cățânia cu termen redus. Acolo, într-o primăvară confuză, m-am ivit eu pe lume, plin de uimire, posac și încruntat. Cei de la sfatul popular m-au înregistrat pe 14 martie 1961, adică exact ziua nașterii mele. Doar ora lipsește, 8.30, adică începutul zilei, ca orice lucru bine pornit.

În certificat, funcționarul de stare civilă a mai notat și numele părinților – Oancea Floarea și Nazat Grigoraș. Amândoi teleormăneni, ea, din Islaz, el, din Plosca, ajunși în Dobrogea la sfârșitul anilor '50. Mama, fiica lui Florache și a Elisabetei, abia terminase liceul de fete din Turnu Măgurele și s-a dus la rudele din Cobadin, să-și găsească o *cale*. S-a angajat mai întâi suplinitoare la o școală, parcă în Filimon Sârbu, iar apoi contabilă. Grigoraș fugise din sud, de furia taților logodnicelor înșelate și părăsite înainte de nunțile

---

¹ Multă vreme am crezut că *Topraisar* înseamnă „drum de praf”. Cel puțin așa îmi spusese mama. Mai apoi, consultând Wikipedia, am aflat că denumirea satului provine din limba tătară, de la *Topraysar*, care a rezultat prin rotunjirea fonetică a cuvintelor *Top Rayis*, *Hisar*, adică *Fortul Conducătorului/Conducătoarei Uniunii. Top Rayis* se traduce în limba română prin *Conducătorul ales al Uniunii* sau *Președintele Uniunii* și pare să o desemneze pe regina Tomiris. Potrivit altora, *Topraysar* ar deriva din *Toprak Hisar* (*Fortul de Pământ*).

toamnă. Personaj de film, ca în *Astă seară dansăm în familie*, mi-a povestit nu demult cineva. Spornic la vorbă, dar lenș la faptă. Cum-necum, cei doi s-au întâlnit și, fără să se căsătorească, m-au adus printre locuitorii planetei. Curând, aveam să rămân numai cu mama și, apoi, cu bunicii, la Islaz. Pe Grigoraș l-am văzut târziu, prin 1987, la terminarea facultății, când l-am căutat împins de curiozitate. Până atunci, mă rugasem să scap de povara unui nume batjocoritor, mi se părea mie, căci ori de câte ori pronunțam „Nazat“, ceilalți mă luau peste picior: „Ha, ha, ce mai nume! Sau e poreclă? Ești cumva turec? Ori rus? Mai zi o dată, repetă, că n-am înțeles!“ cam așa auzeam, aproape zilnic. Aș fi vrut să mă cheme... Dumitrache, dar n-am înduplecat-o pe mama să-mi transforme numele de familie în ceva mai românesc. În fine, în 1968 am început școala, în satul bunicilor, fiindcă tata-mare m-a oprit să o urmez pe mama la Cernavodă, de teama invaziei sovieticilor în Cehoslovacia. „Să fie lângă mine, în caz că bolșevicii intră și peste noi“, i-a explicat bătrânul, care asculta cu fanatism *Vocea Americii* și lăcrima la amintirea Regelui Mihai I. După primul trimestru am plecat însă în orașul podului construit de Saligny, unde am locuit trei ani. În clasa a IV-a, m-am mutat la Turnu Măgurele și am trecut cam pe la toate gimnaziile de aici – „Nicolae Iorga“, Școala generală nr. 1 și cea nouă din „Catanga“. Liceul l-am absolvit la „Unirea“, în 1980, anul în care am suferit și primul eșec, picând examenul de admitere la Facultatea de Drept din Iași. Dădusem examen pur și simplu, doar ca să mă aflu în treabă, obsesia mea fiind fotbalul. M-am dezmeticit în armată, la Școala militară de muzică din București, situată undeva pe lângă fosta APACA.

Lăsarea la vatră, în 1982, a însemnat un mic șoc, colegii și prietenii din adolescență deveniseră studenți, iar eu orbecăiam prin mine însumi. Pe 1 iunie 1982, echipa Sănătatea Turnu Măgurele (unde jucam *libero*) trebuia să înfrunte argeșenii lui Dobrin, într-un meci amical. Autoritățile locale au închis porțile stadionului, iar oaspeții au fost izgoniți din urbe, sub escorta milițienilor. Motivul?

Originea nesănătoasă a clubului, înființat și susținut de un avocat – Ghiță Mihai – din onorariile sale. Ce să caute un privat în economia socialistă planificată? Am suferit într-atât, încât am picat la admitere cu o notă bunicică – 7.13 –, de data aceasta la Universitatea din București.

În 1983, în seara dinaintea Bobotezei, mi-am pus busuioc sub pernă, din crenguța cu care popa stropise cu apă sfințită acareturile, și am așteptat noaptea magică. Am visat că sunt iarăși la școală și că în recreație joc fotbal, doar în recreație! Voi fi student! i-am lămurit scurt pe toți apropiații, și știu că n-am cules decât zâmbete ironice și înțepături. I-am privit superior și mi-am văzut de ale mele. Învățam ca un apucat, recitam pe nerăsuflăte lecțiile din manualele de *Economie politică* și *Filosofie*. Așa că în vara anului 1983 am intrat la facultate cu o medie foarte bună – 9,12. După patru ani, în 1987, primeam repartitia guvernamentală la Procuratura locală din Turnu Măgurele. Îmi pusesem în gând să răstorn rânduielele și să-i bag la pușcărie pe toți infractorii, indiferent de rang și faimă. Taliban în robă, neînduplecat și înstrăinat de lume. Ușor-ușor, șeful meu, Florian Florescu, mi-a domolit zelul și m-a învățat că omul este o mașinărie complicată și imprezvizibilă.

Numai că eu voiam să ies din basmul acela provincial, neverosimil azi, și să mă apropiu de București, orașul *interzis* atunci. Am încercat la Câmpina, dar degeaba, nu aveam buletinul de identitate adecvat. Mi se părea totul în van, mă colbuisem deja, dar *s-a petrecut ceva* în decembrie 1989 și iată-mă în Capitală, în mai 1990, la Procuratura sectorului 5. Prin grija unui om special, Ovidius Păun, fie-i țărâna ușoară și lui! Peste un an, mă transferam la Procuratura Municipiului București, criminalist. Îmi împlineam visul – vânător de ucigași, justițiar cu mandate de arestare în buzunar. Într-o vară, în 1993, soarta mi-a surâs din nou, fusesem ales să plec în SUA, pentru un schimb de experiență de cinci săptămâni – New York,

Washington, Denver, Portland, San Antonio. Am trăit cu senzația că nimeni nu mai e ca mine, dar în definitiv americanii încercau să-și fidelizeze niște speranțe din justiție. Asta am înțeles-o târziu, când îmi consumasem proviziile de naivitate și mă maturizasem îndeajuns. M-am întors de acolo decis să schimb iarăși năravurile și moravurile societății valahe. Cu timpul, mi-am dat seama că sunt un caraghios, un inconștient care încă nu pricepuse că procurorul este sluga unui sistem perfid și cinic. Și, ca să nu mă transform complet într-un monstru, în 1997, pe la Bobotează (tot Bobotează!), am demisionat. Dreapta câștigase alegerile, iar Emil Constantinescu fusese înscăunat la Cotroceni. Între cele două tururi, candidatul Convenției Democrate mă rugase să realizăm împreună un spot electoral. L-am refuzat. Nu-mi permiteau statutul de magistrat și prejudecățile, dar și lipsa vreunui entuziasm politic. În schimb, am tăfășuit câteva ore cu Ion Caramitru, și așa m-am lămurit cu privire la proiectele noului regim. Discuția aceea m-a convins că locul meu nu mai este în procuratură.

M-am trezit fără ocupație până în aprilie, când mi s-a admis cererea de intrare în Baroul București. Și îmi jurasem că niciodată nu voi face avocatură, asta însemnând un pact cu Diavolul, susținere eu răspicat și arogant. Excesele tinereții... Destinul și-a bătut joc de mine, ar zice unii, și iată-mă mercenar în solda inculpaților, accesoriu în leprozeria penală. „Avocatul corupților“, nu? în limbajul cretin al *haștagiștilor*. „Cine nu sare ia condamna!“...

Din 1998, am scris articole pentru mai multe ziare – *Național*, *Azi*, *Cotidianul*, *Jurnalul Național*, și, acum, pe site-ul *Mișcarea de rezistență* –, simțeam nevoia să strig în gura mare, deoarece nu-i ușor să-ți părăsești rostul. Prin anul 2000, am gustat voluptatea regăsirii în cărți – *Starea de anormalitate 1 și 2* (Editura *Evenimentul Românesc*), *România de-a-ndoaselea* (Editura *Humanitas*), apoi *România oranj*, *România târâș*, *Pe tălpile României*, *Țara de cobai*, *Jurnalul banalității*, *Suflet în exil*, *Cartea ieruncilor*, *Lumea de azi*,

Basmul fotbalului..., *Prizonier în „câmpul tactic“ și Rusia 2018*. De la *Petru cel Mare la Deschamps* (toate la Editura RAO).

Scriu întruna, altminteri m-aș usca, scriu ca să nu uit că exist, scriu pentru a nu lăsa buruienile să crească peste o lume deja moartă, scriu...

DRAGUL MEU HAȘTAGIST,

M-am gândit mult dacă să-ți scriu ori nu. Știu că mă urăști, știu că nu citești decât ceea ce ți se livrează de-a gata pe rețeaua al cărei sclav ai devenit. Voluntar și năsilnic, gata să sari la beregata oricui nu-ți împărtășește frustrările, obsesiile. De fapt, nu ale tale, ci ale *influencer*-ului tău, un fel de guru, de sectant-șef. Nevoia de validare te-a silit, în lipsa unei armături interioare solide, să te întovărășești cu alții așijderea. Validarea prin cel de lângă tine într-o hulă și pizmă.

Te lauzi că ești educat, nu ca ăia fără dinți, însă *proștii cu diplomă* sunt cei mai demni de dispreț. Când o să te maturizezi, o să înțelegi cu adevărat ce înseamnă prostul cu studii. Argumentul tău e înjurătura groasă, scabroasă și pumnul arătat amenințător spre interlocutorul vinovat că susține alte idei. Cordialitatea polemică te irită, ea presupune niscaiva cărți rumegate în spaimele frământării, dar îndoiala te sperie de moarte. Tu ai numai certitudini, *ai tăi* sunt de-a valma buni, iar *ceilalți*, niște declasați. Nostalgici și comuniști, dușmani ai poporului tău dependent de internet, de reclame tâmpene și de felurite semne distinctive exterioare. Chiar, nu ai observat că vă îmbrăcați și vă comportați la fel, că debitați aceleași enormități, că sunteți ușor confundabili unii cu alții? Sigur, corporatismul te-a obligat să te lepezi de individualitate, de originalitate, altminteri te-ar fi concediat fără a sta pe gânduri. Procedurile corporatiste, *teambuilding*-urile udate din belșug cu alcool și plăceri extravagante,

statul cu orele în halele imense, sub ochii vigilenți ai boss-ului te-au depersonalizat. Ai învățat să supraviețuiești prin mimetism, conștiință că părerile personale, contrare politicii firmei, te vor transforma în disident, în corp străin. De aici și până la concediere nu mai e decât un pas, mic și inevitabil, așa că te-ai anulat ca persoană. Te-ai „intersanjabilizat“ *very fast*, fiindcă e *cool* și avantajos, gesturile de revoltă nu țin de foame.

Aș fi putut să-ți fiu tată, și zău că m-aș fi străduit din răspuțeri să te învăț lecția măsurii. Și a iubirii, în contrast cu vrajba. Ți-aș fi repetat întruna că „trebuie să crești încet, la fel cum cresc copacii“¹ și că „violența e cumplită, nu atât prin chinurile ei, cât pentru că provoacă ură“². Sau că „libertatea va fi mai degrabă distrusă de cei care abuzează de ea, decât de cei care luptă împotriva ei“³. Te-aș fi rugat să-ți ierți părinții și bunicii pentru neputința lor de a-ți da o țară mai bună, o lume mai dreaptă. Aidoma ție, și ei au crezut că le vor schimba în bine, și ei au zberiat că generațiile dinaintea lor au pactizat cu demonii sociali și politici ai vremii... Ți voi mărturisii ceva dureros, deși mă vei desfide și mai mult: în decembrie 1989, asasinarea soților Ceaușescu m-a bucurat, mi se părea o exorcizare inevitabilă a răului. Din nefericire, asemenea mie s-au comportat cam toți românii. Puțini au rămas lucizi în clipele acelea de demență colectivă abil indusă de păpușarii internaționali. Deunăzi, te-am zărit în piață desfăcând cu obscen entuziasm o sticlă de șampanie și chiuind animalic la aflarea veștii că un semen de-al tău era îmbrâncit pe drumul carcerii, al detenției politice. Te-am privit o clipă, uluit și scârbit, amintindu-mi de mine, cel din zilele celui mai sângeros, mai dezonorant Crăciun din istoria noastră recentă, și mi-a venit să iau la șuturi din nou condiția umană.

¹ Lev Nikolaevici Tolstoi, *Despre Dumnezeu și om. Din jurnalul ultimilor ani (1907-1910)*

² Ibidem

³ John Galsworthy, *Forsyte Saga*

Te compățimesc, cu un soi de dispreț, ori de câte ori te aud că vrei „o țară ca afară“. Omiți un amănunt important: acolo, luarea cu asalt a străzii se pedepsește adesea cu închisoarea! Ca și protestele neautorizate, ca și agresarea persoanelor aflate în opoziție cu instinctele tale de gang. Ca să trăim „ca afară“ e nevoie de muncă, disciplină și răbdare, de o civilizație a conviețuirii armonioase, nu de război civil. De suportare reciprocă, căci tu ai ce învăța de la mine, și eu de la tine.

Dacă vei pricepe că amândoi iubim aceeași țară, România, și că li vrem sănătatea și cumsecădenia, înseamnă că nu mi-am irosit câteva minute mângăind foaia de hârtie sub care îmi așez numele. Dacă nu, te invit peste douăzeci de ani să-mi povestești cum te-a delabrat pe dinăuntru ura exersată programatic și speculată de carnasierii politicii mondializării.

P.S. Găsesc în răspunsul dat de un jurnalist de la *Sky News Australia* tinerilor protestatari întru protejarea climei, niscaiva observații care te-ar putea interesa, dragul meu *hashtagist*, așa încât le reproduc aici: „Sunteți prima generație care a cerut aer condiționat în fiecare clasă, lecțiile voastre sunt toate făcute la computer, aveți televizor în fiecare cameră, petreceți toată ziua folosind mijloace electronice, majoritatea mergeți la școală în autoturisme, în loc să folosiți transportul public. Sunteți cei mai mari consumatori de bunuri de larg consum din istorie, cumpărând fără întrerupere cele mai scumpe haine pentru a fi «la modă». Până și protestul vostru este mediatizat prin mijloace digitale și electronice. Așa că, înainte de a protesta, opriți aerul condiționat, mergeți la școală pe jos, opriți telefoanele, citiți o carte și faceți-vă un sandwich în loc să cumpărați mâncare ambalată. Din păcate, nimic din toate acestea nu se va întâmpla, pentru că sunteți egoiști, prost educați și manipulați de oameni care vă folosesc și vă conving de multe lucruri. Inclusiv de faptul că acest protest este o cauză nobilă, în timp ce voi vă bucurați de cel mai sălbatic lux occidental.

Treziți-vă, maturizați-vă și închideți gura! Informați-vă înainte de a protesta!“.

ALT ÎNCEPUT...

Alt an, altă ghiulea legată fedeleș la picioarele noastre de ocași efemeri... O vom târi după noi încă 365 de zile, dacă și Cel de Sus ne va îngădui pe mai departe silnicia... Și, printre preazilnicele efortări, vom zâmbi, vom râde chiar, bucuroși că suntem de-a dreapta Lui, păcătoși urgisiti și binecuvântați, deopotrivă, să trăiască... Uneori, ne vom îndrăgosti – de o frunză foșnitoare, de un petic de cer ori de o rază de soare poznașă, de o filă de carte, de o culoare, de un sunet... Sau de un surâs în stare să topească ghețarii ce ne-au crescut pe dinăuntru... Ne vom mângâia bunicii și părinții (măcar în gând) și le vom mulțumi cu o lacrimă ascunsă în ochii nevindecați de plâns... Copiii și nepoților le vom cânta cu inima înflorită colindul tinereții fără bătrânețe și-al vieții fără de moarte... Celor dragi le vom ura zile de vară nesfârșită și ploii rodnice, să le sfințească sufletele cu apa vie... Dușmanilor? Îngeri aducători de păreri de rău și vestitori de remușcări...

Și tuturor, știuți și neștiuți, vă zic așa:

„Viața este scurtă,

Un pic de dragoste,

Și apoi bună ziua!

Viața este scurtă,

Un pic de speranță,

Un pic de ură,

Și apoi bună seara!“¹

Aici este însă dimineață. Dimineața unui alt început de an...

1 ianuarie 2015

¹ Leon de Montnacken, *Viața este scurtă*

TIMPUL CARE USUCĂ

Dimineață mohorâtă. Ceață groasă și cavernoasă. „Metropola aleargă pe roți, iar intersecțiile fac adesea infarct. Sângele zgomotos al arterelor se blochează, timp în care începe sfârșitul lumii.“¹ De unde, e abia începutul zilei... Mă grăbesc să ajung la ora sorocită la Înalta Curte de Casație și Justiție. Intru pe strada Hristo Botev, dar șirul de mașini pare interminabil. Pe aici a stat Nicolae Carandino, placa de marmură de pe zidul casei n-a dispărut, e tot la locul ei. Un tip prea puțin cunoscut în prezent. Romulus Vulpescu, alt dispărut, ni-l descrie ca pe un ziarist important și ca pe „un mare om de teatru; a tradus superb din grecește clasicii, are niște memorii nemaipomenite. Un mare om de cultură. De altfel, nu întâmplător, la mine în bibliotecă am fotografia lui păstrată la loc de cinste, și nu pentru că ne iubim sau fiindcă suntem vecini... O am de pe vremea când nu eram vecini. El mi-a oferit-o.

Vizavi locuiește Mircea Sântimbreanu, peste drum stă Florica Potra, deasupra stătea Ion Caraion. (...) Mai încoace locuia Radu Cosașu, puțin mai încolo Ion Horea. Într-un bloc vecin stătea poeta Iolanda Malamen, o fată foarte talentată, care și pictează foarte frumos“². Între timp, Radu Cosașu s-a mutat aproape de Piața Victoriei, iar ceilalți s-au ridicat la cer... Ce spirite au populat cândva perimetrul acesta din buricul Bucureștilor... Astăzi... Și, odată cu literatura, moare candoarea lumii, poetul Lucian Avramescu nu se amăgește deloc. Dar nu-mi continui gândul, m-aș întrista iremediabil.

Sala de judecată este arhiplină. Un delator, dintre mulții scoși din tenebrele anilor din urmă, dă o declarație de... martor. Vom scăpa de ei vreodată? Aleksandr Zinoviev mă lămurește din trecutul ce nu diferă deloc de vremurile ce ne siluiesc neconținut: „Turnătorii nu se fac niciodată oameni de treabă, am spus. Pot să nu mai toarne

¹ Lucian Avramescu, *Despre singurătate*

² Ion Jianu, *Arta conversației cu Ileana & Romulus Vulpescu, dialoguri peste timp*

dintr-un calcul oarecare, sau pentru că li s-a ordonat. Însă, repet, nu se fac niciodată oameni de treabă, din simplul motiv că n-au niciun motiv să regreta¹. Căci regretul e al neputinciosului², iar ei nu sunt nevolnici, dimpotrivă. Și-au asumat voluntar statutul de hiene, gata să-și înfigă colții în carnea vânatului hăituit de marii prădători ai statului blagoslovit de strada *Rezist*...

Altminteri, să nu uităm dănuirea de-a lungul veacurilor a toxicului și ancestralului obicei. Păi, deunăzi, criticul literar Alex Ștefănescu și-a amintit că în copilărie se juca de-a bocâna (sau arșice)³. Ei bine, cele patru fațete ale osului luat de la mielul sacrificat și lustruit ca un zar, erau numite primar, judecător, om bun și hoț. Știți cu ce se îndeletnicea „omul bun”? Cu reclamațiile! Iar judecătorul și primarul stabileau pedeapsa pentru hoț. Vasăzică, în tradiția noastră populară, pâra este o virtute a... omului bun. Și, atunci, de ce să ne mai mirăm că delatiunea a devenit o obișnuință în spațiul judiciar de la noi? Ehe, s-a umplut țara de... *oameni buni*, fraților, bătu-i-ar soarta să-i bată!

Măine-poimăine, nu m-ar surprinde să-i aud pe indivizii aceștia învredniciți în rele răbufnind în fața completului, aidoma lui Ioan Slavici: „Domnul comisar regal nu e un om bătrân ca mine, ci e tânăr, levent, plin de vigoare. Nu e cu toate acestea în stare să ducă în spinare toate cărțile pe care le-am publicat în românește, istorie, știință, literatură, drame“. Fiindcă multe dintre denunțurile lor sunt adevărate romane de ficțiune, iar la tupeul acestor năpârci, o astfel de insolență ar fi finalul perfect al ultimelor decenii de turpitudine morală a României.

Pretoriul ascultă cu imensă curiozitate depoziția insului și apoi dă cuvântul procurorului, avocaților și inculpaților, după care amână verdictul. Dascălul meu din facultate, profesorul Alexandru Athanasiu,

¹ Aleksandr Zinoviev, *Homo Sovieticus*

² Alexandru Athanasiu, *Călătorie în centrul inimii* („Remușcarea este a păcătosului, regretul, al neputinciosului.“)

³ *Evenimentul zilei*

scrie undeva ceva pilduitor: „Îmi stăruie și astăzi în memorie cum un judecător-inspector de la Tribunalul Municipiului București, în ședința de bilanț a activității Judecătorei sectorului 2, la finalul unui discurs care amesteca formule tipice discursului juridic cu îndemnuri mobilizatoare specifice regimului comunist, a lăsat să-i scape o frază memorabilă: «Când pronunțați o hotărâre, gândiți-vă la bătrânul sau tânăra, la femeia sau copilul care așteaptă soluția cu speranța și credința pe care o au atunci când aprind o candelă sau se roagă. Voi, judecătorii, prin ceea ce faceți puteți aprinde o candelă a speranței în inima celor care așteaptă de la voi dreptate»¹. Însă cine mai aprinde candelă acum în Templul Dreptății, un templu păzit cu strășnicie de jandarmii Mecanismului de Cooperare și Verificare?

În prag de Crăciun, „cazanier“ în același spațiu, m-am crispat o clipă. De sus, am auzit scandându-se „Libertate și justiție!“ Voci cristaline, de prichindei. Ce s-o fi întâmplat? Alt protest? m-am arătat uimit. Nicidecum, erau copiii magistraților și ai angajaților de aici și n-am priceput, zău, de ce li se cerea să urle asemenea sloganuri lângă darurile de sub bradul împodobit. Că doar n-om fi în vremea fasciștilor ori a bolșevicilor... Sau mă înșel?

Plec spre birou, prin orașul isterizat de sirenele disperării și realizez iarăși că „timpul se scurge peste noi lichid, ca o apă care nu udă, ci usucă“²...

7 ianuarie 2019

REZIST!

Protestatarii, *cioloșizați* de data asta, au năvălit iarăși pe caldarâm, lângă Ateneul Român, la fel de îndârjiți, la fel de revendicativi. Plutește în aer un miros înțepător de pucioasă, de sânge și de revoltă.

¹ Alexandru Athanasiu, *Călătorie în centrul inimii*

² Lucian Avramescu, *Despre singurătate*